

Arrest

nr. 128 470 van 1 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. LENTZ loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u hindoe en afkomstig uit Chittagong te Bangladesh.

U verklaarde dat u vaak problemen ondervond in Bangladesh omdat u hindoe bent. Op 9 februari 2012 ging u naar de tempel in uw dorp Nandirhat. Nadien was er een optocht met andere hindoes en wandelden jullie langs een moskee. Er ontstond een conflict met moslims en jullie werden door hen aangevallen omdat de moslims dachten dat er een steen naar hen werd gegooid door een hindoe. U werd geslagen door moslims, liep vervolgens weg en hield zich enige tijd verborgen in uw dorp tot 's nachts. Wanneer u 's nachts naar uw huis keerde, was uw huis platgebrand en vond u uw ouders en zus niet meer. De volgende dag, 10 februari 2012, bleef het conflict voortduren en verliet u uw dorp. U ging naar een jungle dicht bij uw dorp en hield zich twee dagen verborgen. Vervolgens ging u

naar Chittagong waar u één nacht bij Azad, iemand die u diezelfde dag ontmoette, kon verblijven. De rest van de tijd sliep u op straat en in gebouwen. Na enkele weken ontmoette u Mr. Mamun aan wie u uw verhaal vertelde en die uw vertrek uit Bangladesh organiseerde. U verliet Bangladesh op 5 maart 2012 met een schip dat u in de haven van Patenga te Chittagong nam. U betaalde niets voor uw reis. Op 28 mei 2012 kwam u aan op een voor u onbekende bestemming. Nadat u even wandelde kwam u aan in een dorp waar u iemand ontmoette die u vervolgens met de bus wegvoerde. U vroeg de volgende dag asiel aan.

Ter ondersteuning van uw eerste asielrelaas legde u een geboortecertificaat (met geboortedatum 10 juni 1995) voor en nieuwsartikels in verband met de tempels in Harhazari en Nandirhat die werden aangevallen.

Het CGVS nam op 31/01/2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u geen geloofwaardige verklaringen aflegde. Op 03/03/2014 ging u tegen de beslissing van het CGVS in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ("RvV"). Op 19/06/2014 bevestigde de "RvV" de beslissing van het CGVS.

U diende op 07/07/2014 een tweede asielaanvraag in. Heden baseert u zich nog steeds op dezelfde asielmotieven. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de moslims in Bangladesh.

Bijkomend legt u een attest neer van de 'Bangladesh Hindu Buddhist Christian Unit Council' dat uw beweerde problemen dient te staven. Het attest geeft echter uw persoonlijke problemen niet aan maar verwijst naar de algemene situatie voor Hindoes in Bangladesh.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name de problemen in 2012 in Nandirhat tussen Hindoes en moslims, moet worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een gebrek aan geloofwaardigheid. In de weigeringsbeslissing van 31 januari 2014 wees het CGVS onder meer op fraude aangaande uw leeftijd en uw vage en tegenstrijdige verklaringen aangaande de gebeurtenissen te Nandirhat in 2012. Het CGVS kwam tot de vaststelling dat uw asielrelaas gekenmerkt werd door verklaringen die allerminst geloofwaardig bleken. Deze beslissing en beoordeling werden inhoudelijk door de RvV bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Immers, het gegeven dat u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt niets aan de voorgaande appreciatie van uw asielrelaas en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Heden verwijst u in concreto naar de algemene situatie voor Hindoes in Bangladesh. U legde enkel een attest voor van de Bangladesh Hindu Buddhist Christian Unit Council' (zie document 1, groene map). Met betrekking tot dit nieuwe document dat u aanbrengt, met name een attest, ter ondersteuning van de motieven die u hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden (zie document 1, blauwe map). Bijgevolg is de bewijswaarde van Bengaalse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Hierbij kan nog aangestipt worden dat dit document niet verwijst naar uw persoonlijke beweerde problematiek in 2012 maar naar de algemene situatie voor Hindoes in Bangladesh naar aanleiding van de veroordeling van Delwar Hossein Saydi in 2013 (zie document 1, groene map).

Hierbij kan nog opgemerkt worden dat het Commissariaat-generaal niet betwist dat u een Hindoe bent en dat de Hindoes in Bangladesh kunnen worden geconfronteerd met ernstige problemen. Doch

een algemene verwijzing naar de algemene situatie van Hindoes in Bangladesh volstaat niet om te stellen dat elke hindoe uit Bangladesh aanspraak kan maken op het verkrijgen van internationale bescherming. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het dossier is gevoegd (zie document 2, blauwe map) blijkt dat eind februari 2013 naar aanleiding van de veroordeling van de "Jamaat-e-Islami" leider, Delawar Hossain Sayedee, er gewelddadige aanvallen ten aanzien van Hindoes en hun tempels en schrijnen uitbraken, waarbij een tachtigtal slachtoffers te betreuren vielen en dozijnen tempels en huizen werden platgebrand. De autoriteiten reageerden weliswaar aanvankelijk laks op deze golf van geweld, maar daartegenover staat dat sinds begin maart de overheid begonnen is met het inzetten van het leger om het geweld te stoppen en er werden reeds verschillende daders aangehouden. In bovenvermelde context dient ieder dossier van een Hindoe uit Bangladesh individueel te worden onderzocht en beoordeeld op individuele basis. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst toont in casu geen persoonlijke vervolging aan in de zin van de Vluchtelingenconventie. De vrees voor vervolging dient in concreto te worden beoordeeld en u blijft hierover in gebreke.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op overschrijding van de bevoegdheden, een manifeste appreciatiefout en de schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 10, 15 en 39 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de

lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (*P.B. L 326*, 13 december 2005), de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, de artikelen 39/68/2, 48/3, 48/4, 51/8, 57/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 16 en 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 6 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, het rechtsbeginsel van het recht op verdediging, de zorgvuldigheidsplicht en “*Audi alteram partem*”.

In een eerste grief voert verzoeker onder verwijzing naar artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aan dat *in casu* het gehoorverslag door de ambtenaar “AA” van de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgenomen met een onleesbare handtekening. De aanwijzingen zijn volgens verzoeker niet voldoende om te bewijzen dat de verklaringen door een “gemachtigde minister” afgenomen werden in overeenstemming met de bepalingen van artikel 51/8. Bijgevolg vermeldt het gehoorverslag in strijd met de artikelen 16 en 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geen identiteit van de agent en geen duur van het gehoor, aldus verzoeker. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat de inhoud van dit document dan ook geen bewijswaarde kan hebben en stelt dat de beslissing die gebaseerd is op dit onregelmatig gehoorverslag zich de onregelmatigheden toe-eigent.

In een tweede grief verwijst verzoeker naar artikel 6 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en het Verslag aan de Koning aangaande deze bepaling. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof, laakt verzoeker dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afziet van een gehoor. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing niet wettelijk gemotiveerd werd en de artikelen 51/8 en 57/6, voorlaatste lid van de vreemdelingenwet, voormeld artikel 6 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt.

In een derde grief poneert verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een manifeste appreciatiefout maakt en de zorgvuldigheidsplicht alsook artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen miskent waar de verwerende partij beslist dat het nieuwe document de kans niet aanzienlijk groter maakt dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. In concreto stelt verzoeker het volgende:

“Om zijn asielaanvraag te ondersteunen heeft hij een attest van de ‘Bangladesh Hindu Buddhist Christian Unit Council’ neergelegd. Meneer heeft dit document neergelegd om te bewijzen dat zijn leven in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar Bangladesh. Meneer vreest vermoord te worden door de Moslims in Bangladesh omwille van het feit dat hij een Hindoe is. Dit attest bevestigt dat hij een geboren Hindoe is en ook zijn hele familie geboren Hindoes zijn. Het CGVS betwist niet dat hij een Hindoe is en dat de Hindoes in Bangladesh kunnen worden geconfronteerd met ernstige problemen. Maar het CGVS zegt dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst toont in casu geen persoonlijke vervolging aan in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Maar Meneer maakt deel uit van een minderheid : de Hindoe.

Er werd al door Uw Raad beoordeeld : “ Il peut toutefois se produire qu’exceptionnellement, dans les affaires où un requérant allègue faire partie d’un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la protection prévue par l’article 48/3 de la loi du 15 décembre 1980 entre en jeu lorsque l’intéressé démontre qu’il y a des motifs sérieux et avérés de croire à son appartenance au groupe visé et à l’existence de la pratique en question. Tel est le cas lorsqu’une population déterminée est victime d’une persécution de groupe, à savoir une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’une groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci. En pareilles circonstances, il n’est pas exigé que la partie requérante établisse l’existence d’autres caractéristiques particulières qui la distingueraient

personnellement. Ceci sera déterminé à la lumière du récit de la partie requérante et des informations disponibles sur le pays de destination pour ce qui est du groupe en question » (RvV n° 123.058 van 25 april 2014).

In casu, betwist het CGVS niet dat Meneer een Hindoe is. Het CGVS erkent ook dat er blijkt dat eind februari 2013 naar aanleiding naar de veroordeling van de "Jamaat-e-Islami" leider Delawar Hossain Sayedee, er gewelddadige aanvallen ten aanzien van Hindoes en hun tempels en schrijnen uitbraken, waarbij een tachtigtal slachtoffers te betreuren vielen en dozijnen tempels en huizen werden platgebrand. Het CGVS erkent ook dat de autoriteiten aanvankelijk laks op deze golf van geweld reageerden.

Het CGVS zegt dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst toont in casu geen persoonlijke vervolging aan in de zin van de Vluchtelingenconventie. Maar het is precies voor deze reden dat Meneer een attest van de 'Bangladesh Hindu Buddhist Christian Unit Council' heeft neergelegd. Het attest bewijst dat het onveilig voor hem is om terug te keren naar Bangladesh. Het attest bevestigt dat zijn leven in gevaar zou zijn in geval van terugkeer.

Het CGVS heeft de problemen van de Hindoe aangaande de regio Chittagong (en meer precies aangaande Nandirhaat) absoluut niet onderzocht.

Het CGVS betwist niet dat Meneer een Hindoe is en dat er gewelddadige aanvallen ten aanzien van Hindoes in Bangladesh is. Bijgevolg volstaan deze elementen om te stellen dat hij een persoonlijk vrees heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bovendien kan het CGVS niet het attest verwerpen alleen omwille van het feit dat er corruptie in Bangladesh bestaat. Het CGVS heeft absoluut geen bewijs dat het een vals document is. Des te meer werd het attest opgesteld en ondertekend door de genaamde Nitai Prasad Gosh (generaal secretaris BHBC Unity council Chittagong) en de genaamde Parimal Chowdury (voorzitter BHBC Unity Council Chittagong). Bijgevolg als het CGVS vermoedens had betreffende de corruptie van dit document moest hij contact met deze personen nemen. De authenticiteit van dit document is absoluut niet in vraag gesteld. Het CGVS heeft niet rekening gehouden met deze elementen. Bijgevolg, maakt de tegenpartij een manifeste fout en miskent het artikel 27 van het K.B. van 11 juli 2003. De beslissing wordt niet wettelijk gemotiveerd en de artikelen 2 en 3 van de wet van 1991 werden geschonden). Het CGVS miskent ook de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15.12.80."

In een vierde en laatste grief verwijst verzoeker naar de artikelen 3 en 13 van het EVRM en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Voorts wijst verzoeker erop dat artikel 47 het recht op een doeltreffende voorziening in rechte garandeert, alsook dat eenieder de mogelijkheid heeft om zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Deze bepaling is van algemene toepassing (HvJ, 22 november 2012, C-277/11) en deze zaak voert het recht uit van de Unie, aldus verzoeker, die verduidelijkt dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet de omzetting vormen van het Europese recht en in het bijzonder van de Richtlijn 2005/85/EG, waarvan artikel 39 het recht garandeert op een doeltreffende voorziening in rechte, artikel 15 het recht op rechtsbijstand en vertegenwoordiging garandeert en artikel 10 a) het recht garandeert om te worden ingelicht over de procedure en over de rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien asielzoekers hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Verzoeker benadrukt dat het respect van het recht op verdediging raakt aan de openbare orde en hij stelt dat hij in het licht van de gehele procedure niet heeft genoten van een doeltreffende voorziening in rechte. Hij verduidelijkt dat hij in strijd met de artikelen 3 en 13 EVRM zijn vrees voor mishandeling niet kon verdedigen. Hij werd immers door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord zonder een advocaat en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft geen streng onderzoek uitgeoefend van de grondigheid van de nieuwe elementen.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het middel aangevoerde schending van de artikelen 39/68-2, 48/3, 48/4 en 57/6 van de vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag. Er kan overigens niet worden ingezien op welke wijze artikel 39/68-2 zou kunnen geschonden zijn bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit artikel handelt immers over de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en luidt als volgt: "Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van

rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Daarnaast wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het rechtsbeginsel “audi alteram partem” geschonden acht zodat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

2.3. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling een volgende asielaanvraag indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de asielzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.*

Deze verklaring wordt ondertekend door de asielzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

Verzoeker betoogt in een eerste grief dat het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende aanwijzingen bevat dat zijn verklaringen wel door een gemachtigde werd afgenomen in overeenstemming met de bepalingen van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat verzoeker zelf stelt dat *“het gehoorverslag van het Vreemdelingen Zaken door de ambtenaar “AA” afgenomen”*. Verzoeker is derhalve in staat te achterhalen welke ambtenaar het gehoor heeft afgenomen. Uit de overige documenten die aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden overgemaakt blijkt overigens duidelijk de identiteit van “AA”, gezien de handtekeningen dezelfde zijn. De onleesbare handtekening doet niets af aan deze vaststelling.

Verzoeker besluit dat aangezien het gehoorverslag geen “identiteiten van de agent” alsmede geen duur van het gehoor bevat het in strijd is met de artikelen 16 en 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De Raad wijst erop dat het betreffende koninklijk besluit betrekking heeft op de werking van het Commissariaat-generaal terwijl de verklaring van de meervoudige asielaanvraag werd afgenomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Er valt dan ook niet in te zien op welke wijze de betreffende artikelen zouden geschonden zijn. Bovendien is het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet van toepassing op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het gehoorverslag aldus niet voldoende is om te bewijzen dat zijn verklaringen wel door een gemachtigde van de Minister werden afgenomen zoals bepaald in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, noch waar hij meent dat de inhoud van dit document geen bewijswaarde kan hebben en dat de beslissing die gebaseerd is op dit onregelmatig gehoorverslag zich de onregelmatigheden toe-eigent. Verzoeker toont overigens op generlei wijze aan dat de vaststellingen van de bestreden beslissing geen grondslag zouden vinden in de verklaringen die hij heeft afgelegd met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.4. Verzoeker betoogt in een tweede grief dat de beslissing van de commissaris-generaal om geen gehoor af te nemen van de asielzoeker niet gemotiveerd werd.

Artikel 6 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt:

“ § 1. De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker minstens eenmaal op voor gehoor.

§ 2. In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.”.

Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat in de tekst van de bestreden beslissing dient gemotiveerd te worden waarom de commissaris-generaal een persoonlijk gehoor niet noodzakelijk acht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS, nr. 110.667 van 25 september 2002, RvS, nr. 113.439 van 10 december 2002, RvS, nr.144.471 van 17 mei 2005). De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Het weze herhaald dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, waardoor de in het middel aangevoerde schending van artikel 57/6, voorlaatste alinea van de vreemdelingenwet juridische grondslag mist.

2.5. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. In 's Raads arrest nr. 125795 van 19 juni 2014 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“(…)1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat

deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

Waar verzoeker voorhoudt dat het aan de commissaris-generaal is te bewijzen dat hij niet van Bengaalse origine is door een aantal vragen te stellen over de streek waarvan hij afkomstig is, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing niet zozeer verzoekers Bengaalse nationaliteit in vraag wordt gesteld, doch wel zijn identiteit en asielrelaas gelet op de vele leugenachtige en vage verklaringen die verzoeker heeft afgelegd. Verzoeker biedt hiertoe in zijn verzoekschrift geen antwoord. Hij komt immers niet verder dan het ontkennen van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, zonder evenwel concrete elementen aan te halen die deze pertinente vaststellingen weerleggen.

In de mate verzoeker hekelt dat er geen onderzoek is gedaan over de situatie van de hindoegemeenschap in Bangladesh terwijl deze gemeenschap het voorwerp uitmaakt van vervolgingen vanwege de moslimpartijen, benadrukt de Raad dat het feit tot een bepaalde religieuze groep te behoren, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. Verzoeker moet hierbij een persoonlijke vervolgingsvrees aantonen. Een algemene verwijzing naar de situatie voor Hindoes in Bangladesh volstaat daartoe echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn ongeloofwaardig asielrelaas, in gebreke.

Het feit dat de motieven aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep

gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014)

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 april 2014, voert verzoekende partij aan dat de vaststellingen omtrent haar identiteit en reisweg geen redenen kunnen zijn om te besluiten dat zij niet van Bangladesh is. Verzoekende partij wijst er op dat zij behoort tot de hindoegemeenschap van Bangladesh en dat zij om die redenen specifieke problemen heeft gekend die wel degelijk geloofwaardig zijn en kaderen in de incidenten die zich hebben voorgedaan in Bangladesh.

1.4.2. Verzoekende partij kan niet worden gevolgd aangezien noch uit de bestreden beslissing, noch uit de beschikking blijkt dat de vaststellingen omtrent haar identiteit en reisweg redenen zijn om te besluiten dat zij niet van Bangladesh is.

De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over haar leeftijd. Het leeftijdsonderzoek op datum van 5 juni 2012 toont immers aan dat verzoekende partij ouder is dan 18 jaar, waarbij 21.3 jaar een minimumleeftijd is. De geboorteakte waarin vermeldt wordt dat verzoekende partij geboren is op 10 juni 1995 is niet van aard het medisch resultaat tegen te spreken. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat in Bangladesh gemakkelijk, eventueel via corruptie, valse en vervalste documenten kunnen worden verkregen, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekende partij neergelegde geboorteakte. Het is dan ook duidelijk dat verzoekende partij op intentionele wijze getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden. Deze vaststelling hypothekeert haar algehele geloofwaardigheid. Bovendien laat verzoekende partij na, in weerwil met de medewerkingsplicht die op haar rust, enig identiteitsdocument bij te brengen. De Raad benadrukt dat de identiteit een belangrijk element is in iedere procedure en verzoekende partij in dit verband alle stukken waarover hij kan beschikken of zou kunnen beschikken moet voorleggen. De Raad onderstreept dat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot het asielrelaas (RvS 25 september 2006, nr. 162.658).

Daarenboven komt nog dat verzoekende partij dermate vage verklaringen heeft afgelegd over de incidenten tussen hindoes en moslims die zich op 9 en 10 februari 2012 in haar dorp hebben afgespeeld. Verzoekende partij beperkte zich enkel tot de feiten die in de media verschenen. Verzoekende partij toont met dergelijke algemeenheden niet aan betrokken te zijn geweest bij deze incidenten. Het loutere feit tot een bepaalde religieuze groep te behoren, wijst er niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. Verzoekende partij moet hierbij een persoonlijke vervolgingsvrees aantonen. Een algemene verwijzing naar de situatie voor Hindoes in Bangladesh volstaat daartoe echter niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet op haar ongeloofwaardig asielrelaas, in gebreke.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh."

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker een attest neer van de "Bangladesh Hindu Buddhist Christian Unit Council".

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

Waar verzoeker betoogt dat het door hem neergelegde attest bewijst dat het voor hem onveilig is om terug te keren naar Bangladesh en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de problemen van de Hindoe in de regio Chittagong niet heeft onderzocht gaat hij voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze met betrekking tot het door verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag voorgelegd document en de afgelegde verklaringen terecht oordeelt als volgt:

"Immers, het gegeven dat u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt niets aan de voorgaande appreciatie van uw asielrelaas en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Heden verwijst u in concreto naar de algemene situatie voor Hindoes in Bangladesh. U legde enkel een attest voor van de Bangladesh Hindu Buddhist Christian Unit Council' (zie document 1, groene map). Met betrekking tot dit nieuwe document dat u aanbrengt, met name een attest, ter ondersteuning van de motieven die u hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden (zie document 1, blauwe map). Bijgevolg is de bewijswaarde van Bengaalse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen

aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Hierbij kan nog aangestipt worden dat dit document niet verwijst naar uw persoonlijke beweerde problematiek in 2012 maar naar de algemene situatie voor Hindoes in Bangladesh naar aanleiding van de veroordeling van Delwar Hossein Saydi in 2013 (zie document 1, groene map).

Hierbij kan nog opgemerkt worden dat het Commissariaat-generaal niet betwist dat u een Hindoe bent en dat de Hindoes in Bangladesh kunnen worden geconfronteerd met ernstige problemen. Doch een algemene verwijzing naar de algemene situatie van Hindoes in Bangladesh volstaat niet om te stellen dat elke hindoe uit Bangladesh aanspraak kan maken op het verkrijgen van internationale bescherming. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het dossier is gevoegd (zie document 2, blauwe map) blijkt dat eind februari 2013 naar aanleiding naar de veroordeling van de "Jamaat-e-Islami" leider, Delwar Hossain Sayedee, er gewelddadige aanvallen ten aanzien van Hindoes en hun tempels en schrijnen uitbraken, waarbij een tachtigtal slachtoffers te betreuren vielen en dozijnen tempels en huizen werden platgebrand. De autoriteiten reageerden weliswaar aanvankelijk laks op deze golf van geweld, maar daartegenover staat dat sinds begin maart de overheid begonnen is met het inzetten van het leger om het geweld te stoppen en er werden reeds verschillende daders aangehouden. In bovenvermelde context dient ieder dossier van een Hindoe uit Bangladesh individueel te worden onderzocht en beoordeeld op individuele basis. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst toont in casu geen persoonlijke vervolging aan in de zin van de Vluchtelingenconventie. De vrees voor vervolging dient in concreto te worden beoordeeld en u blijft hierover in gebreke.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De loutere stelling dat het attest bewijst dat het onveilig is voor hem om terug te keren naar Bangladesh dat zijn leven in gevaar is en dat het Commissariaat-generaal de problemen van de Hindoe in Chittagong niet heeft onderzocht, doet geen afbreuk aan de correcte vaststelling dat dit document volgens verzoekers eigen verklaringen niet verwijst naar verzoekers persoonlijke beweerde problematiek in 2012 maar naar de algemene situatie voor Hindoes in Bangladesh naar aanleiding van de veroordeling van Delwar Hossein Saydi in 2013 en dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst *in casu* geen persoonlijke vervolging aantoont in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Waar verzoeker nog artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen citeert en meent dat de commissaris-generaal dit artikel niet correct heeft toegepast, wijst de Raad erop dat artikel 27 als volgt luidt:

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;*
- b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;*
- c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;*
- d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."*

Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt niet aangetoond door de loutere stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit artikel heeft miskend.

De door verzoeker geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Uit de bewoordingen van de aangevoerde middelen blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht werd onderzocht.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. In zoverre verzoeker in een vierde grief verwijst naar de artikelen 3 en 13 EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikelen 10 a), 15 en 39 van de Richtlijn 2005/85/EG, rechtspraak van het Hof van Justitie, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en hij aanvoert dat hij in strijd met de artikelen 3 en 13 EVRM zijn vrees voor mishandeling niet kon verdedigen vermits hij het gehoor zonder de bijstand van een advocaat heeft afgelegd en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen streng onderzoek heeft uitgeoefend van de gegrondheid van de nieuwe elementen, wijst de Raad erop dat artikel 13 EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt en artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte alsook het recht op een onpartijdig gerecht omvat. De Raad benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM.

Waar verzoeker stelt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een raadsman gaat hij eraan voorbij gaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rechtsprekend orgaan is en de verplichting om de rechten van verdediging na te leven in administratieve procedures enkel in tuchtzaken gelden, behoudens andersluidend voorschrift. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, blijkt uit de aangehaalde artikelen van de Procedurerichtlijn geenszins dat de asielzoeker bij elk gehoor bij de asielinstanties moet kunnen worden bijgestaan door een raadsman.

Voor zover verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen streng onderzoek heeft uitgeoefend van de gegrondheid van de nieuwe elementen wordt verwezen naar hetgeen desbetreffend hierboven werd gesteld in punt 2.5.

In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te

worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en de gegevens van het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF